

A woman is lying down, wearing a white towel around her head and a white facial mask. A person wearing blue gloves is using a metal tool to apply or adjust the mask on her forehead. The background is a clean, white clinical or spa setting.

EVELINE KARMAN

KORT VERHAAL

IN GOEDE HANDEN

**Er komt een moment dat je zegt:
het is genoeg geweest.
Vandaag is die dag.**

Eveline Karman

In goede handen

Mei 2021 – kort verhaal

© Eveline Karman

Foto omslag: Shutterstock

www.evelinekarman.nl

Ze ligt voor me, languit gestrekt.

Haar tenen wijzen omhoog door de zachte deken heen. Met mijn handen streel ik haar gezicht. Ze voelt zacht aan, fluwelige haartjes op haar wangen.

Wat zal ik allemaal doen vandaag? Wel of geen huidanalyse? Ik vermoed dat het de laatste keer is dat Annette hier is. Ik ben er eigenlijk wel zeker van. Als ze weet wat ik weet, zou ze hier nooit zo vol overgave en met gesloten ogen liggen.

Met mijn vingers tast ik centimeter voor centimeter haar huid af.

Borstelige wenkbrauwharen. Een piepkleine pigmentvlek naast haar linkeroor die verdikt lijkt te zijn. Bij de kin wat grove poriën, grover dan die op Jordi's kin.

Al voelend herinner ik me de witte villa, de gladde marmeren tegels voor de hoofdingang, het grind op het pad. Knarsende wielen van de gehuurde Bentley, een witte strik op de motorkap. Voor de hoge deuren wachtten onze families. Jordi's moeder in een grijs mantelpak, mijn ouders voor hun doen opgedoft.

'Ik breng nu een fijne scrub bij je aan om de dode huidcellen te verwijderen.'

Ik lift de warme compresdoek van haar gloeiende gezicht en gooi hem in de spoelbak, rol mijn kruk naar achteren en pak de grootste pot van het ladekastje. Bij het openen komt de frisse geraniumgeur vrij. Met een spatel druk ik de goede hoeveelheid korrelige gel in mijn handen en breng deze zorgvuldig aan op Annettes gezicht. Ik ben gespannen. Slik een brok in mijn keel weg. Ik moet geduld hebben.

'Wat ruikt dat zalig.' Ze zakt nog dieper in het zacht zoemende matras. Door de massagemat trilt haar bovenlichaam bijna onmerkbaar. Haar zware borsten drillen een beetje mee. Ik kijk naar de mijne. Ze zijn stukken kleiner. "Een heerlijk handjevol", zegt Jordi altijd. Het maakte me trots.

Boven de hoofdingang was een balkon. Het had een hek van krullend gietijzer en voor de openslaande deuren met bronzen espagnoletsloten erop stonden twee buxusbollen in potten. Vreemd, dat ik dat soort dingen onthoud. Snel tel ik op mijn vingers. Een, twee... het is acht jaar geleden dat ik uit de Bentley stapte. Jordi kwam naar me toe, gaf me steun met zijn arm zodat ik op mijn hakken mijn evenwicht bewaarde op het steengruis. Naast hem kon ik alles aan. De hele wereld en meer. Ik had alleen niet gerekend op achterbakse monsters.

Ik verwijder de laatste korreltjes geraniumscrub op Annettes huid die prachtig glanst en rozig kleurt.

‘Als ik je een advies mag geven?’ Ik streel met mijn vingertoppen over de borstelige haartjes. ‘We moeten echt even iets aan je wenkbrauwen doen. Het epileren is inclusief bij deze behandeling. Zal ik dat na het gezichtsmasker voor je fiksen?’

Fiksen. Wat een raar woord. Annette is degene van de hippe taal. Ik niet. Volgens Annette ben ik Miss Degelijk.

Haar mondhoeken komen iets naar boven. ‘Graag.’

Haar handen rusten op haar buik, ik zie de contouren van haar vingers onder het pluche, haar ogen zijn al die tijd gesloten. Ik ruik haar parfum. *Coco mademoiselle*. Ik herken het uit duizenden. Zwaar. Wulps. Mijn god, hoe kan ze hier zo ontspannen liggen?

Jordi tilde me over de drempel. Dat had niet gehoeven, ik vond het zelfs een beetje gênant, maar om ons heen klapte iedereen en dus lachte ik schaaпachtig mee. Het was de schaamte. De weken voor mijn grote dag propte ik alles wat ik tegenkwam in mijn mond. Moorkoppen. Complete rollen Oreo’s. Ben & Jerry’s-ijs, alle smaken door elkaar, met en zonder slagroom. Na het eten nog een schaal chips, liefst met romige dipsaus. Of bitterballen. Alles was goed, zolang ik maar een paar kilo aankwam. Ik was weer gezond, de oncoloog had me de hand geschud en gefeliciteerd, de laatste chemo’s waren voorbij en Jordi wilde niets liever dan dit sombere tijdperk afsluiten .

‘Je zult stralen, want het is j ouw dag,’ zei mijn moeder. Maar ik zag er nog steeds uit als een knokig scharminkel. Blauwe landkaarten onder mijn ogen. Ingevallen wangen. Ik wilde mijn oude figuur terug en rondingen in mijn jurk waar mijn toch al kleine borsten hoorden te zitten die nu helemaal verdampt waren. Mijn lichaam voelde net zo mager als mijn zelfvertrouwen. Ik wilde de siliconen kipfilets van de lingeriewinkel niet nodig hebben, maar het was net niet gelukt. De vullingen plakten in mijn beha, en mijn kont leek op een asperge: lang en niet veel om het lijf hebbend. Gelukkig verrichtte de visagiste wonderen met plamuur en rouge en ontelbaar veel potjes waarin ze met een serieuze blik haar kwasten dipte. Op de dag zelf klapte iedereen voor mij. Voor ons. ‘Ik hou van je, mevrouw Veenstra’, fluisterde Jordi in mijn oor. ‘Voor altijd en eeuwig en nog ver daarna.’

Ik schiet uit met het serum dat ik onder het masker wil aanbrengen. Verdorie. Dat spul kost goudgeld. Het liefst schraap ik de overtollige emulsie

weer terug in de flacon, maar die is verzegeld met een pompje. Dan maar alles goed uitsmeren. Wat een geluk voor Annette.

Over de dressboy hangen Annettes leren jack en een neongeel T-shirt. Ernaast bikerlaarsjes met gespen aan de zijkant. Een knalrode handtas op het laminaat. Erin de Snoopy-portemonnee waarmee ze zoals gewoonlijk zal afrekenen. Halve prijs. Zo is het er ingeslopen. Vriendinnenkorting, noemde ik dat. Bij iedere andere huidconsulente zal ze straks de volle mep moeten betalen.

Wekelijks dronk ik thee met haar. Nam de laatste roddels met haar door. Ik vertelde Annette zelfs over mijn grootste angst: dat er uitzaaiingen zouden worden gevonden. Sinds mijn ziekteproces leerde ik dat elke dag er één is. Pluk de dag, is mijn credo. Geniet.

Na elk onderzoek duimde Annette met me mee. Bij een goede uitslag bakte ze appeltaart. Ik mis die dagen. Na vandaag zal ze mij niet eens meer bellen. Het geeft niet. Eigenlijk ben ik haar al kwijt sinds ik het ontdekte.

Nu het masker. Welke zal ik kiezen? Het kleimasker dat lastig aanbrengt en kerfjes maakt bij het opdrogen of het anti-verouderingsmasker met slakkenslijm dat een beetje stinkt? Ik kies de laatste. Mijn vingers voelen door het wassen alweer lekker warm. Met soepele bewegingen masseer ik de pistachekleurige brij op Annettes huid. De mond en ogen hou ik vrij. Met mijn polsen duw ik de badstoffen haarband terug over haar lange blonde haren. Ik maak verende bewegingen onder haar oogleden om overtollig vocht af te voeren. Niet dat Annette last heeft van overtollig vocht of wallen. Wat dat betreft kan ze beter volgende week terugkomen, maar iets in mij zegt dat ze dat niet zal doen. Ze kreunt zachtjes. Puur genot. Gromt ze ook zo bij hem? Met een make-upponsje veeg ik een kloddertje pistachemurrie uit haar nek en dep de huid zacht droog. Teder bijna. Weer dat kreuntje.

‘Ik moet je nu plagen met het pincet.’

Annette knikt.

De wielen van mijn kruk piepen bij het naar achteren rijden. Het is hetzelfde gepiep als wanneer het infuusapparaat aangaf dat de vochtzakjes leeg waren. Ik pak mijn scherpste pincet, een Tweezerman. Daarmee verwijder ik als het moet zelfs de kleinste haartjes moeiteloos. Harsen werkt niet voor mij. Ik verdraag de van pijn verbeterde gezichten bij het in één ruk lostrekken van de gestolde hars niet meer. Vroeger kon ik daar beter tegen. Ik voel even aan de punt. Die is scherp genoeg.

Voor altijd en eeuwig en ver daarna. Ik hóór het Jordi nog zeggen. Zijn altijd en eeuwig duurde alleen niet zo lang.

De eerste crisis kwam na onze zijden bruiloft. Mijn weegschaal gaf weer mijn oude gewicht aan, mijn haar glansde als brillantine en ik voelde me fantastisch. Ik was gelukkig. Althans, dat was ik tot het moment dat de sushi-bezorger aanbelde. Jordi stond onder de douche. Ik wilde een fooi geven en ontdekte dat ik geen kleingeld meer had en pakte Jordi's portemonnee. In plaats van een twee-euro-muntstuk vond ik twee wikkels met in witte letters 'Durex' erop. Ik had er lacherig één naar de jonge knul omhoog gehouden en gegrapt dat mijn kleingeld op was. 'Maak ik je dan blij met een condoom?' Hij weigerde ongemakkelijk. Bij het sluiten van de deur was ik met de papieren zak sushi in mijn armen tegen het koude glas gezakt. Daar was ik blijven zitten tot ik Jordi's voetstappen op de trap hoorde.

Jordi biechtte zijn avontuurtje meteen op. Met gebalde vuisten stond ik voor hem. Ik trilde en beefde en mijn stem kraste als die van een heks. Ik geloofde het simpelweg niet. Dit kón toch niet waar zijn?

Het was wél waar. Jordi's woorden kerfden diepe krassen in mijn ziel. Het was de vervangster van de directiesecretaresse die net was bevallen. Het stelde allemaal niets voor. Echt serieus heus waar niet. Hij maakte er meteen een einde aan, beloofde hij.

Ik raapte mezelf op, liet me door hem troosten en geloofde hem. Een man, een man. Een woord, een woord. De keren dat ik hem daarna controleerde, klopte zijn verhaal altijd.

'Je rechterwenkbrauw is steviger dan je linker. Hij loopt ook wat verder door voorbij je oog. Zal ik dat corrigeren?'

'Graag. Ik wil er niet bijlopen als Bert.'

'Van Ernie', voegt ze toe als ik niet reageer.

'Ik maak er wat moois van.'

'Maak maar mooie wenkies.'

Ik rol met mijn ogen. Wenkies. Wat is dat toch telkens voor een populair gedoe? Heeft ze het bij Jordi ook over haar geweldige 'skills' in bed? Of appt ze hem in haar lunchpauze dat ze 'hungry' is en verlangt naar zijn 'piem'?

Ik ontdekte het toen Jordi me 's avonds knuffelde. Hij klemde me vast tussen zijn brede schouders en ik was meteen alle eenzaamheid van het op hem wachten vergeten. 'Sorry dat ik alweer moest overwerken', zei hij. Hij streelde mijn gezicht.

Al die tijd geloofde ik hem, hoe laat hij ook thuiskwam. De keren dat hij direct onder de douche sprong om 'de kantoordag van zich af te spoelen'. Ik vermoedde niets. Miss Degelijk ten voeten uit. Tot hij slordig werd en ik die avond naast mijn gezicht zijn vinger rook. Ik wilde zeker weten of de onmiskenbare geur die ik herkende, daadwerkelijk op de hand van mijn echtgenoot zat. Ik pakte zijn hand en drukte een zoen in zijn handpalm.

Ik wist wat ik rook. Zilt en weeïg. Het was de universele geur van een vrouw. De geur van genot en verboden liefde.

Ik bestudeerde zijn colbert, zag toen pas de lange blonde haar. Ik ademde diep in en daar was ook de zware geur van *Coco Mademoiselle*.

Sindsdien sliep ik nauwelijks. Ik woelde en draaide onder het dekbed en hakte in gedachten Jordi's 'piem' eraf. Ik stelde me voor dat ik uit mijn salon een kleine scalpel haalde en Jordi ermee zijn slaap castreerde. Zacht en zonder twijfel sneed ik de hele handel eraf, zodat hij me nooit meer kon bedriegen. Ik schrok wakker van het beeld van bebloede lakens, maar toen ik met mijn ogen knipperde waren ze nog gewoon wit en Jordi's buik bewoog zachtjes op en neer. De blauwe kringen onder mijn ogen kwamen weer terug. Alles was onzeker en ik worstelde me door de dagen, twijfelend over mijn 'pluk de dag'-lijfspreuk. Moest ik Jordi confronteren? Wraak nemen? Een minnaar zoeken? Of was het beter om zijn vreemdgaan gewoon te negeren en stak ik mijn kop in het zand? Ik keek in mijn afsprakenboek en wist precies wat ik moest doen.

De pincet glijdt soepel over elke uitstulping en elk minuscuul haartje dat uit de opperhuid schiet. Pluk. Pluk. Met mijn vinger strijk ik af en toe over de resterende haartjes, wrijf ze in de groeirichting zodat ik kan zien welke overtollig zijn. Met mijn geoefende oog teken ik een onzichtbare lijn van Annettes neusbrug tot haar voorhoofd. *Browmapping*, noemen mijn collega's het.

Pluk. Pluk.

Stevige haren komen mee, vaak nog met kleine haarzakjes aan de onderkant.

'Het is wel nodig hé?' In mijn buik voel ik tintelingen. Ik heb het koud en warm tegelijk.

'Het is zeker nodig. De laatste tijd had ik het erg druk. Dan schieten zulke dingen erbij in. Straks heb ik een belangrijk etentje, dus ik ben blij dat je het doet. Vanavond wil ik *shinen*.'

Shinen wil ze. De tinteling is er nog steeds. Hij groeit alleen maar meer. Nou, *shinen* zál ze.

Haar borsten deinen bij elk rukje. Ik sluit mijn ogen. Zie Jordi's handen op diezelfde borsten. Annette ligt op haar bed, waarschijnlijk op een zuurstokroze laken, of turkoois, gezien haar voorkeur voor knalkleuren. Jordi ligt naast haar. Of op haar. Ik denk eerder dat laatste. Hij knijpt in het bleke vlees, royaal meer dan een hand vol. Likt haar tepels die op dit moment gevangen zitten in een koningsblauwe beha. Ik weet dat ze die draagt, want ik schoof de bandjes net zelf naar beneden bij het instoppen met de deken. Waarom heeft hij het gedaan? Zocht hij meer spanning dan ik hem kon geven? Hij wist dat ze mijn beste vriendin was.

Droeg hij zijn trouwring als hij bij haar was? Of deed Jordi die in zijn auto al af, waarin ik hem zag zitten die keer dat ik hem vanuit zijn kantoor achternareed. De stoppelcheck in zijn achteruitkijkspiegeltje. De onderkinbewegingen. Ik zag zelfs hoe Jordi met zijn vingers door zijn haar woelde om het voller te laten lijken. Voor haar.

Met haar appeltaart.

Pluk. Pluk.

Shinen zul je.

‘Zal ik de massagemat nog een keer voor je aanzetten?’ Ik buk voorover en pak de afstandsbediening. Standje twee. Laat Annette nog maar even lekker genieten.

‘Je maakt er wel iets moois van.’ Weer die bungelende borsten.

Hoe toevallig. Jordi heeft vanavond ook een belangrijk etentje. “Het kan laat worden, moppie.” Bij het aanrecht gaf hij me een vluchtige zoen. Hij droeg zijn lievelingsoverhemd,

Pluk. Pluk.

Ik kijk op de klok. Ik moet afronden. Over een kwartier komt mijn volgende cliënt. Ik wil niet dat mijn cliënten elkaar zien. Zeker vandaag niet.

Pluk. Pluk.

‘Zo.’ Ik kir een beetje. Mijn stem is hees van de opwinding. ‘Een grondige *make-over*.’ Van je wenkies, flap ik er bijna uit, maar ik durf niet. Duizend keer liever Miss Degelijk dan Miss Slet. Annettes laatste vriend verliet haar niet voor niets. Annette is een *maneater*. Ze maakte er zelfs nog grappen over. Dom rond dat ik was. Nu woont ze alleen in die nieuwbouwwijk en jaagt op groot wild.

Ik berg de Tweezerman op en was mijn handen. Droog ze vluchtig af. Nog tien minuten. Daar is de tube dagcrème. Vooruit, eerst een klein laagje zonbescherming. Ik wil niet dat ze brandblaren krijgt na de intensieve behandeling. Haar huid is nu extreem gevoelig.

Ik breng eerst de zonnecrème aan en daarna de dagverzorging. Zachte kneepjes. Zwierige draaiingen. Annettes neus- en lippenplooi krijgen wat meer aandacht. Met de toppen van beide wijsvingers maak ik om rimpelvorming te vertragen tegenovergestelde schuivende bewegingen over de kleine frons tussen haar ogen. Weer die tintelingen in mijn buik. Een zoete smaak in mijn mond.

‘U bent klaar, madame.’ Met een druk op de knop zakt de behandelstoel omlaag. Zodra die stilstaat, trek ik de twee blauwe behabandjes weer omhoog en sla de zachte deken tot halverwege Annettes borst. Ik geef haar het knalgele shirt aan en glimlach. Mijn ogen geven vast licht.

Ze staat op en bukt over haar laarsjes. Romige billen in een jeans. Ik knipper met mijn ogen om het beeld van Jordi die naakt op haar leunt en haar van achteren neemt, weg te drukken. Ook de bungelende borsten moeten weg. Ik vouw de deken netjes op en wrijf daarna in mijn ogen. Verdwijnt. Ga weg. De geurstokjes met mandarijnparfum die hun subtiele lucht verspreiden, zorgen ervoor dat ik weer rustig word.

‘Ik heb het niet gepast.’ Annette geeft me een biljet van vijftig euro, tien euro teveel. Of dertig euro te weinig. Het is maar hoe je het bekijkt. ‘Geef me de rest de volgende keer dat ik hier ben maar terug.’

Ik kan er niets aan doen. Ik moet lachen bij het opbergen van het geld.

‘Wat?’ Ze trekt haar leren jas aan.

Ik houd de deur voor haar open.

‘Veel plezier vanavond. Waar ga je heen?’

Vast naar *Bruynvisch*. Daar neemt Jordi me elke trouwdag mee naartoe. Of op avonden dat de prijs niet uitmaakt en hij het overhemd draagt waarvan ik zeg dat het ‘likkielik’ staat. Het overhemd dat hij nu aanheeft. Eerst twee glazen *Huysbubbelsch*. Daarna voor hem de knoflooksteak. Ik neem de zalmfilet met mosterdsaus. Twee Irish Coffee na.

‘Naar *Bruynvisch*’, zegt Annette. ‘Ken je dat?’

Ik zwaai haar na. Uitgebred en veel te lang. Zo lang dat ik het slot van haar autodeur hoor openspringen en Annette zie instappen. De auto schommelt. Ze pakt haar zonnebril en rommelt ermee. Ik kijk net zo lang tot ze de motor start en ik de versnellingspook in zijn achteruit hoor schakelen. Ze kijkt in het achteruitkijkspiegeltje. Met opnieuw die zalige tintelingen in mijn maag, wacht ik rustig af.

Ik hoor haar sissen zoals ze doet als ze woedend is. Een harde gil. En nog een. Gestomp van trommelende handen op het stuur. Het portier klikt open.

‘Vuile trut!’ Ze wijst naar me, haar wijsvinger priemend. Trillende lippen. ‘Mijn wenkbrauwen zijn weg! Ik ben helemaal kaal!’ De zonnebril valt uit haar haren op de betonnen tuintegels. Ze stampvoet. ‘Dat groeit fokking nooit meer terug!’

Ik zwaai naar Annette. Steek mijn duim op en knik. ‘Dat kan inderdaad wel even duren ja. Áls ze al allemaal terugkomen.’ Ze ziet eruit als ET met zijn grote ogen en dito voorhoofd.

‘Doe Jordi de groeten van me’, mompel ik nog, maar ze hoort me niet. Gierende banden. Annettes middelvinger steekt uit het raam. De geur van verbrand rubber.

Dan draait de Ford Fiësta van mijn volgende cliënt de straat in. Uit mijn broekzak trek ik mijn mobieltje en bel *Bruynvisch* om de reservering van meneer Veenstra voor vanavond te annuleren. ‘Er is iets tussengekomen,’ zeg ik. En daar is geen woord aan gelogen.

Jordi is vanavond druk met het pakken van zijn koffers.